

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/36/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113203279
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2014:5113203279.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou v právnej veci navrhovateľky: R. O., L.. XX.X.XXXX, J. G. XXXX/XX, Ž., právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, 010 01 Žilina, proti odporcovi: G. O., L.. XX.X.XXXX, J. T. XXXX/X, XXX XX Ž., právne zastúpený JUDr. Milošom Gerom, advokátom so sídlom Ul. Štefánika 217, 014 01 Bytča, o určenie výlučného nájomcu bytu a o vzájomnom návrhu odporcu o zrušenie spoločného nájmu bytu, takto

rozhodol:

Súd určuje, že navrhovateľka je výlučnou nájomkyňou bytu č. XX L. E.. G. M. K. D.. Č.. XXXX L. G. A. Č.. XX E. Ž..

Súd vzájomný návrh odporcu z a m i e t a .

O trovách konania rozhodne súd do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 31.1.2013 po jeho úprave zo dňa 10.6.2013 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhala súdneho výroku, ktorým by súd určil, že je výlučnou nájomníčkou bytu č. XX L. X. G. M. K. D.. Č.. XXXX L. G. A. XX E. Ž.. Svoj návrh skutkovo odôvodňovala tým, že rozhodnutím Mesta Žilina č. C6257/87 zo dňa 5.4.1993 a nájomnou zmluvou zo dňa 26.4.1993 medzi účastníkmi vznikol spoločný nájom predmetného bytu manželmi. Odporca v roku 2011 trvale opustil spoločnú domácnosť, vzal si všetky svoje veci a odsťahoval sa k svojej priateľke, s ktorou udržiaval známosť a u ktorej v súčasnosti býva. Na základe tohto vzťahu podal dňa 6.9.2012 aj návrh na rozvod manželstva, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 37P 386/2012. Už viac ako rok, odkedy odporca opustil spoločnú domácnosť sama uhrádza všetky náklady, súvisiace s užívaním bytu. Tým, že odporca trvale opustil spoločnú domácnosť, zaniklo aj jeho právo nájmu a navrhovateľka sa tak stala jediným nájomcom bytu.

Odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne prostredníctvom právnej zástupkyne, podaním, doručený súdu dňa 26.4.2013, v ktorom uviedol, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 37P 386/2012, právoplatný dňa 1.3.2013, nie je však pravdou, že by odporca trvale opustil spoločnú domácnosť a mal kde riešiť svoju bytovú situáciu. Odporca sa síce zdržiava u svojej známej, avšak je to z toho dôvodu, že medzi navrhovateľkou a odporcom dochádzalo k neustálym nezhodám. Navrhovateľka vytvárala konfliktné situácie, nakoľko sa snažila odporcu zaviazať k rôznym pôžičkám a nedoplatkám, ktorých ona bola prijímateľkou a odporca sa za takejto situácie radšej odsťahoval zo spoločnej domácnosti s tým, že neskôr sa vyrieši po dohode s navrhovateľkou ich spoločná bytová situácia. Na základe uvedeného nesúhlasil s tvrdením navrhovateľky, že trvale opustil spoločnú domácnosť a navrhol súdu, aby vyporiadal spoločný nájom bytu účastníkov tak, že prikáže

navrhovateľke byt, avšak za náhradu, a to buď náhradu, spočívajúcu v adekvátnom vecnom plnení, teda v nájme bytu, resp. náhradu, ktorá bude finančným vyjadrením práva nájmu bytu, ktoré po rozsudku bude výlučne patriť navrhovateľke.

Po úprave návrhu zo strany právneho zástupcu navrhovateľky právna zástupkyňa odporcu na pojednávaní dňa 8.7.2013 uviedla, že odporca svojim vyjadrením podal vzájomný návrh na zrušenie spoločného nájmu bytu účastníkov s podmienkou poskytnutia náhradného bytu.

Tunajší súd rozsudkom č.k. 7C 36/2013-69 zo dňa 8.7.2013 návrhu navrhovateľky vyhovel a vzájomný návrh odporcu zamietol.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 8Co 215/2014-127 zo dňa 30.4.2014 vyššie uvedený rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že vo veci okresný súd vykonal pojednávanie dňa 08. 07. 2013, kde vypočul účastníkov konania a oboznámil sobášny list, rozhodnutie o pridelení mestského bytu, nájmnú zmluvu, stanovisko spoločnosti ŽILBYT, návrh na rozvod manželstva zo dňa 06. 09. 2012, rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 37P/386/2012-18 zo dňa 31. 01. 2013. Na uvedenom pojednávaní právna zástupkyňa odporcu navrhla vykonanie dokazovania správou zo Slovenskej sporiteľne a. s., ohľade vykonávania zrážok z účtu odporcu (č. l. 61 spisu), dokazovanie ohľadne zneužitia osobných údajov odporcu navrhovateľkou (č. l. 62 spisu), výsluch svedkov (priateľky a sestry odporcu - č. l. 64 spisu). Okresný súd uznesením návrh na vykonanie tohto dokazovania zamietol, pričom poukázal na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať zhrnutie dôkaznej situácie. Tiež súd uvedie, z ktorých dôkazov vychádzal, to znamená, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nevykonal, prečo ich nevykonal. V sporovom konaní, ktoré je ovládané zásadou dispozičnou a princípom kontradiktórnosti, spravidla súd vykoná dôkazy navrhnuté účastníkmi, a len vo výnimočných prípadoch, s ktorými sa musí práve v tejto časti odôvodnenia vyrovnáť, môže tieto dôkazy nevykonať. Taktiež poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, z ktorého vyplýva, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrh účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

S ohľadom na dôvod uvedený v odvolaní odporcu, podľa odvolacieho súdu okresný súd nepostupoval v zmysle vyššie uvedeného. Ak totiž na pojednávaní dňa 08. 07. 2013 návrhy odporcu na doplnenie dokazovania zamietol, z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé z akého dôvodu. Je však potrebné uviesť, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka konania nie je postupom, ktorým by súd odnímal účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.) avšak pokiaľ súd niektorý dôkaz nevykoná, musí toto zdôvodniť dostatočným a preskúmateľným spôsobom, v opačnom prípade to môže viesť k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd nezaoberal ďalšími odvolacími dôvodmi odporcu ani jeho skutkovými tvrdeniami.

Krajský súd uložil okresnému súdu v novom konaní vysporiadať sa s vytýkanými vadami a vo veci opätovne rozhodnúť.

V priebehu ďalšieho konania zotrvali účastníci na svojich doterajších vyjadreniach. Odporca uviedol, že podal na tunajšom súde návrh na vyporiadanie BSM, ktorý je vedený pod sp.zn. 17C 190/2014, doteraz mu nebol zrušený trvalý pobyt k predmetnému bytu, ktorý nezruší až kým sa nevyporiada BSM, pôžičky a majetkové spoločenstvo.

Súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom navrhovateľky, odporcu, oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami, a to najmä: sobášny list, rozhodnutie o pridelení mestského bytu, nájomná zmluva, stanovisko spoločnosti ŽILBYT, návrh na rozvod manželstva zo dňa 6.9.2012, Rozsudok tunajšieho súdu č. konania 37P 386/2012-18 zo dňa 31.1.2013 a celým spisovým materiálom zistil nasledovný skutkový stav:

Účastníci uzatvorili manželstvo dňa 16.4.1988.

Rozhodnutím Mesta Žiliny č. Q. zo dňa 5.4.1993 bol účastníkom pridelený dvojizbový mestský byt, nachádzajúci sa na A. G. XXXX/XX, L. X. G., Č.. J. XX.

Nájomná zmluva bola uzatvorená s navrhovateľkou dňa 26.4.1993.

Dňa 7.9.2012 podal odporca na tunajšom súde návrh na rozvod manželstva, ktorý odôvodňoval tým, že postupne ako deti rástli, začali sa účastníci vzájomne odcudzovať, nakoľko odporkyňa, v tomto konaní navrhovateľke, vadilo, keď príležitostne požil alkoholické nápoje, ale rovnako tak v podstate bola nespokojná s každou jeho činnosťou. Prestala sa zúčastňovať na spoločných aktivitách a intímne spolužitie účastníkov konania úplne zaniklo. Asi 4 roky pred podaním návrhu odporkyňa, v danom konaní navrhovateľka, úplne prestala rozprávať s navrhovateľom, v danom konaní odporcom, čo viedlo k úplnému odcudzeniu účastníkov konania a následnému vysťahovaniu sa navrhovateľa zo spoločnej domácnosti k svojej sestre C. I.Í. v roku 2011. Navrhovateľ zistil, že takéto manželské spolužitie je zaťažujúce, nakoľko s odporkyňou nemieni obnoviť spoločné bývanie, ani intímne spolužitie, avšak zatiaľ majú spoločné dlhy, nakoľko odporkyňa si vypožičiava na spoločný účet z rôznych finančných inštitúcií a tieto mŕňa výlučne vo svoj prospech. Za týchto okolností sa navrhovateľ rozhodol podať návrh na rozvod.

Tunajší súd rozsudkom, č. konania 37P 386/2012-18 zo dňa 31.3.2013, manželstvo účastníkov rozviedol. Predmetný rozsudok bol vyhlásený v zmysle ustanovenia § 115a ods. 1 O. s. p.. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 1.3.2013.

Navrhovateľka na pojednávaní poukazovala na to, že odporca v roku 2011 trvale opustil spoločnú domácnosť, zbalil si svoje veci a odišiel ku svojej priateľke, ktorú mal už dlhší čas a s ktorou sa stretával aj predtým, ako odišiel. Potom, keď podal návrh na rozvod manželstva, s týmto súhlasila, ani sa k nemu nevyjadrovala, nakoľko by to bolo zbytočné. Pri odchode zo spoločnej domácnosti si odporca zobral všetky svoje osobné veci a v byte zostala bývať spolu s, už v tom čase, plnoletým synom, ktorý v byte býva aj v súčasnej dome s navrhovateľkou v spoločnej domácnosti. Po odchode odporcu zo spoločnej domácnosti sa s odporcom už vôbec nestretávali a ani po tom, ako podala návrh na súd, nič neriešili. Poukazovala na to, že na byte nevymenila zámky, kľúče od bytu mal odporca k dispozícii. Od jeho odchodu zo spoločnej domácnosti náklady, spojené s bývaním, platila zo svojho účtu, ktorý si založila v roku 2011, keď odporca odišiel zo spoločnej domácnosti. V predchádzajúcom období mali spoločný účet, na ktorý chodila aj výplata navrhovateľky aj výplata odporcu.

Odporca na pojednávaní poukazoval na to, že z bytu odišiel preto, že sa to tam už nedalo vydržať. Navrhovateľka si stále brala pôžičky, ktoré nesplácala a sťahovali to z jeho účtu a doteraz mu to sťahujú. Už štyri roky pred podaním návrhu na rozvod manželstva sa navrhovateľka s ním nerozprávala, a preto aj odišiel, avšak o to, že sa nerozprávala až tak moc nešlo, išlo o pôžičky, ktoré si stále brala a kvôli týmto pôžičkám aj odišiel, a tieto doteraz spláca on a nie ona. Po tom, ako si vybavila nový účet, tak keď si zobrala nejaké pôžičky, tak tie spláca, ale tie staré nie. Po odchode zo spoločnej domácnosti to chcel nejakým spôsobom riešiť, telefonoval navrhovateľke, ale nedvíhala mu telefón. Chcel riešiť to, ako sa dohodnú s pôžičkami a čo ďalej. Keď niečo chcel, tak to riešili po dcére, avšak tá povedala, že sa do toho starať nebude, že si to majú vybaviť sami. Uviedol, že navrhovateľka si zobrala pôžičky v celkovej výške asi 16.000,-- EUR, na aký účel boli brané, uviesť nevedel. Pri odchode zo spoločnej domácnosti si zobral len osobné veci. Po odchode zo spoločnej domácnosti tam bol ešte raz, pretože tam mal kartu do bankomatu a nejaké ďalšie osobné veci, zmluvy a podobne, ktoré si išiel zobrať. Vtedy nebol nikto doma. Mal kľúče od bytu, ktoré neskôr dal dcére, ktorá ich potrebovala a neskôr si ich od dcéry už nepýtal. Potom už v byte nebol. Presťahoval sa k svojej sestre do Považského Chlmca, u ktorej býva doteraz a pomáha aj svojej známej, ktorej pomáha s deťmi, keď chodí na nočnú, tak je pri nich. V čase, keď sa spoznali, tiež chodievala na nočné, a vtedy jej tiež chodil pomáhať k deťom na noc. Známost'

nadviazal v roku 2011. Jeho priateľka má trojizbový byt, v ktorom býva s tromi deťmi. V predmetnom byte, v ktorom býval s navrhovateľkou, zostali veci, ktoré patrili im spoločné. Veci, ktoré by patrili výlučne odporcovi v predmetnom byte už nemá. Odchodom zo spoločnej domácnosti chcel vyriešiť to, že keď si navrhovateľka brala pôžičky, aby ich nemusel splácať a keď si chce zobrať pôžičku, aby si to splácala zo svojho účtu. Po odchode zo spoločnej domácnosti však naďalej spláca pôžičky, ktoré si zobrala navrhovateľka. Do spoločnej domácnosti by sa už vrátiť naspäť nechcel a v spoločnej domácnosti by taktiež nechcel bývať ani so synom, nakoľko ten sa s ním nerozpráva. Dcéra v predmetnom byte nebýva, býva u svojho priateľa.

Podľa § 703 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa za trvania manželstva manželia, alebo jeden z nich stanú nájomcami bytu, vznikne spoločný nájom bytu manželmi.

Podľa § 705 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa rozvedení manželia nedohodnú o nájme bytu, súd na návrh jedného z nich rozhodne, že sa zrušuje právo spoločného nájmu bytu. Súčasne určí, ktorý z manželov bude byť ďalej užívať ako nájomca.

Podľa § 708 Občianskeho zákonníka ustanovenia § 706 ods. 1 a 2 a § 707 ods. 1 platia aj v prípade, ak nájomca opustí trvale spoločnú domácnosť.

Podľa § 80 písm. c/ O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O. s. p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s § 153 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravosti nemá dôvodné, alebo závažné pochybnosti.

V danej veci ide o žalobu v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p., o určenie či tu právny vzťah je alebo nie je, súd preto skúmal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Za situácie, ktorý vyplýva z tvrdenia navrhovateľky, že odporca trvalo opustil spoločnú domácnosť, a tým došlo k zániku spoločného nájmu bytu účastníkov, ktorého vlastníkom je Mesto Žilina, súd dospel k záveru, že navrhovateľka preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že je výlučnou nájomníčkou predmetného bytu, pretože tým bude odstránený stav neistoty jej právneho postavenia k tomuto bytu vo vzťahu k odporcovi, čím sa predídne prípadným právnym sporom ohľadne právnych pomerov k predmetnému bytu.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že počas trvania manželstva účastníkov účastníkom vznikol spoločný nájom bytu manželmi k predmetnému mestskému bytu. Taktiež mal súd v konaní za preukázané, že už počas trvania manželstva v roku 2011 odporca opustil spoločnú domácnosť s úmyslom, že nemieni obnoviť spoločné bývanie s navrhovateľkou, čo mal súd za preukázané zo samotného tvrdenia odporcu deklarovaného v jeho návrhu na rozvod manželstva zo dňa 6.9.2012, v ktorom uviedol, že asi 4 roky pred podaním návrhu odporkyňa, v danom konaní navrhovateľka, úplne prestala rozprávať s navrhovateľom, v danom konaní odporcom, čo viedlo k úplnému odcudzeniu účastníkov konania a následnému vystaňovaniu sa navrhovateľa zo spoločnej domácnosti k svojej sestre C. I. v roku 2011. Navrhovateľ zistil, že takéto manželské spolužitie je zaťažujúce, nakoľko s odporkyňou nemieni obnoviť spoločné bývanie, ani intímne spolužitie, avšak zatiaľ majú spoločné dlhy, nakoľko odporkyňa si vypožičiava na spoločný účet z rôznych finančných inštitúcií a tieto mŕňa výlučne vo svoj prospech. Za týchto okolností sa navrhovateľ rozhodol podať návrh na rozvod. Tieto tvrdenia odporcu nekorešponujú s jeho tvrdeniami v predmetnom konaní, keď uvádzal, že dôvodom odchodu zo spoločnej domácnosti boli hádky kvôli pôžičkám, ktoré si brala navrhovateľka, dokonca, že navrhovateľka zneužila osobné údaje odporcu a pouzätvárala v jeho mene rôzne pôžičky, ktoré doteraz spláca. Z tvrdení odporcu v návrhu na rozvod manželstva jednoznačne vyplýva, že príčinou odchodu zo spoločnej domácnosti neboli hádky kvôli pôžičkám, ktoré si brala navrhovateľka a ďalšie skutočnosti, tak ako to neskôr tvrdil odporca v priebehu tohto konania, ale úplné odcudzenie, ktoré viedlo k následnému vystaňovaniu zo spoločnej domácnosti, hoci pôžičky boli jedným z dôvodov pre ktoré odporca podal návrh na rozvod manželstva, avšak až po roku od opustenia bytu, keď už v tom čase mal priateľku, ktorej chodil pomáhať s deťmi, keď mala nočnú, čo potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní. Z predmetného

bytu si odporca zobral všetky svoje osobné veci a od jeho odchodu zo spoločnej domácnosti okrem jedného razu, keď si bol zobrať ešte ďalšie osobné veci, už do bytu neprišiel a ani sa nedomáhal vstupe do bytu, napriek tomu, že mu v tomto nikto nebránil a od predmetného bytu mal aj kľúče, ktoré dal svojej dcére na jej žiadosť a neskôr sa už ani nedomáhal ich vrátenia. Od vystaňovania sa z bytu neprispieval na nájomné, ani na platby za služby, spojené s užívaním bytu. Odporca podľa vlastného vyjadrenia sa v roku 2011 odsťahoval k svojej sestre do jej domu, v ktorom samostatne užíva jednu izbu a býva aj u svojej priateľky, ktorej opätovne pomáha s jej deťmi, keď chodí na nočnú a takýto stav existuje doposiaľ. Takýmto počínaním dal jednoznačne najavo, že sa prestal cítiť byť členom spoločnej domácnosti a nájomcom bytu a jeho konanie bolo motivované s úmyslom zrušiť spoločnú domácnosť a už ju neobnoviť. Jeho tvrdenie, že u sestry trvalo nebýva, že to rieši len prechodne, tak ako aj u svojej priateľky, súd považoval za účelové, keď takýmto spôsobom odporca zabezpečoval svoje bytové potreby dva roky pred rozvodom manželstva ako aj v súčasnej dobe (dokonca v žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov preukazoval náklady spojené s užívaním bytu, ktoré má jeho priateľka) a v užívaní predmetného bytu ani po rozvode manželstva mu nikto nebránil. To, že odporca nezrušil trvalý pobyt, ktorý má evidovaný k predmetnému bytu samo o sebe nepreukazuje, že jeho úmyslom nebolo opustiť spoločnú domácnosť, ale len riešiť konfliktné situácie, hádky, v súvislosti s pôžičkami navrhovateľky, ktoré odporca ani v návrhu na rozvod manželstva netvrdil. Všetky vyššie uvedené okolnosti v ich súhrne vedú k odôvodnenému záveru, že odporca trvale opustil spoločnú domácnosť v roku 2011, čím došlo k zániku práva spoločného nájmu bytu zo zákona, teda navrhovateľka sa stala subjektom všetkých práv a povinností, súvisiacich s nájmom bytu, ku ktorému vzniklo právo spoločného nájmu bytu manželmi. Súd preto návrhu navrhovateľky ako skutkovo a právne dôvodnému vyhovel a zároveň zamietol vzájomný návrh odporcu na zrušenie práva spoločného nájmu bytu, nakoľko tak, ako už bolo uvedené vyššie, k zániku práva spoločného nájmu bytu došlo v roku 2011 trvalým opustením spoločnej domácnosti. Súd tvrdenia odporcu, že dôvodom odchodu zo spoločnej domácnosti boli pôžičky, ktoré si brala navrhovateľka a ktoré doteraz spláca považoval za účelové, nakoľko jeho odchodom zo spoločnej domácnosti sa nevyriešil jeho nesúhlasný postoj k pôžičkám, ktoré si brala navrhovateľka pred jeho odchodom a zrušením spoločnej domácnosti ani nedochádza k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Návrh na rozvod manželstva podal odporca až v septembri roku 2012, teda minimálne rok po odchode zo spoločnej domácnosti, kde mal súd vážne pochybnosti, že dôvodom pre podanie návrhu na rozvod manželstva bol rozdielny názor účastníkov na pôžičky, ktoré si zobrala navrhovateľka pred jeho odchodom zo spoločnej domácnosti, takto návrh na rozvod manželstva skutkovo nevymedzil a ak aj uviedol, že zatiaľ majú spoločné dlhy, nakoľko odporkyňa si vypožičiava peniaze na spoločný účet z rôznych finančných inštitúcií a tieto miňa výlučne vo svoj prospech, toto tvrdenie opäť nenasvedčuje tomu, že toto bolo dôvodom jeho odchodu aj keď to bol jeden z dôvodov pre podanie návrhu na rozvod manželstva. Pokiaľ odporca chcel chrániť majetok nadobudnutý počas trvania manželstva pred nezodpovedným prístupom navrhovateľky mal možnosť domáhať sa jeho ochrany, ktoré mu umožňovalo ust. § 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka, toto právo však nevyužil a pokiaľ aj tvrdil, že navrhovateľka si zobrala pôžičky v približnej výške 16.000,- Eur a ktoré doteraz spláca on, ide len o všeobecné tvrdenie s poukázaním, že nevie na čo boli použité, či na zabezpečenie spoločných vecí alebo výlučných záujmov navrhovateľky, súd však nepovažoval za potrebné v tomto smere vykonať dokazovanie, nakoľko táto otázka môže mať význam pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, ktorý návrh podal odporca v priebehu konania na súd a ktorý je vedený pod sp.zn. 17C 190/2014 a v ktorom sa na návrh odporcu tieto skutočnosti môžu preukazovať a pri rozhodovaní zohľadniť, nemá však vzťah k prejednávanej veci a bolo by nad rámec tohto konania skúmať aké zrážky a z akého dôvodu sa sťahujú z účtu odporcu, v súvislosti s BSM účastníkov, ako aj skúmať či zo strany navrhovateľky došlo k zneužitiu osobných údajov odporcu, čo taktiež nemá žiaden vzťah k prejednávanej veci a ani vplyv na právne posúdenie veci, keď tieto argumenty začal odporca tvrdiť dodatočne až v priebehu tohto konania a v návrhu na rozvod manželstva, tak ako už súd uviedol, sa o nich vôbec nezmiel, preto zamietol aj návrh na vykonanie dokazovania zistením aké zrážky a z akého dôvodu sa sťahujú z účtu odporcu. Súd zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom sestry a priateľky odporcu, nakoľko v konaní nebolo sporné, že odporca nemá vedený trvalý pobyt ani u sestry ani u svojej priateľky, avšak doposiaľ u nich zabezpečuje svoje bytové potreby, čo odporca potvrdil a pre právne posúdenie veci nemá žiaden vplyv, či odporca tieto potreby zabezpečuje takýmto spôsobom len dočasne alebo trvalo, nakoľko tak ako už súd uviedol všetky vyššie uvedené okolnosti v ich súhrne vedú k odôvodnenému záveru, že odporca trvale opustil spoločnú domácnosť v roku 2011, jeho konanie bolo motivované s úmyslom zrušiť spoločnú domácnosť a už ju neobnoviť, čím došlo k zániku práva spoločného nájmu bytu zo zákona.

O trovách konania rozhodne súd pola § 151 ods. 3 O.s.p do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.